

Szabadság vagy szabad akarat

A mester és tanítvány kapcsolat egy nyugati társadalomban élő ember számára titokzatos fogalom. A társadalmi viselkedés és kapcsolatnormák szerint az ember kétféle kapcsolati formát ismer: az alá és fölérendeltséget. Ezért vannak olyan zavarban a kezdő tanítványok, mert nem tudják a mester a „főnök”, vagy a „jó szülő”, a „haver” vagy az uralkodó az ő életéhez viszonyítva.

De jobb, ha először mindenki megvizsgálja azt az oldalt, ami valamelyest közelebb áll hozzá. Először kérdezze meg magától, vajon miért is keresett mestert, vagy került egy tanító közelébe?

Ennek bizonyára oka van.

Amikor a spirituális fejlődés eljut arra a pontra, hogy a tudat magára ébred, eljön az idő, hogy az egyén képes némi tanítást befogadni, s később ezekkel azonosulni. Az első lépés a saját "zavarodottságának" felismerése. Hogy is értem azt, hogy zavarodottság? Hiszen erre sokan azt mondanák, hisz' én nem vagyok zavarodott, ugyanis én tudom, mit akarok, s ki vagyok, és itt jön majd a CSAK és a DE, s ezek után a problémák felsorolása, hogy én jól csináltam, de mégsem sikerült.

Tehát valahogy nem működik elég jól az életem, valahogy nem értem a dolgok összefüggéseit, valahogy nem tudom, milyen döntéseket hozzak. Nem értem, mások hogy tudnak ilyennek lenni, és ezt vagy ezt tenni velem. S így lassan beérik A KÉRDÉS. S ha már kérdés van, válasz is jön. Bár ezt is megelőzi egy hosszú út, a karrierben, a családban és az orvosnál megélt események. Ezen a ponton létrejön a találkozás az élő tanítóval. Itt az újdonság varázsa magával ragadja a keresőt. Először a misztikum varázsában kezd lebegni. Jó látnia, hogy a mester magabiztos, nyugodt, boldog. Ennyi egyelőre elég is. Most következik szerintünk az, hogy a mester meghallgatja a panaszainkat, és tesz majd értünk valamit. „Tehát biztonságban vagyunk végre.”

S még az is egy kellemes lehetőség, hogy olyan szépeket mond a szeretetről, a kapcsolatokról, a belső békéről. Jó hallgatni ezeket. Ez az első találkozás a tanítással bár még túl távoli. Még úgy nézünk a Mesterre, a tudás képviselőjére, aki egy szép kiállítási tárgy számunkra, mint egy misztikus földöntúli lényre. Tudjuk, hogy Ő nem a főnökünk, nem a szülőnk vagy testvérünk, talán ő a megmentőnk?

S ez igaz is csak nem úgy, ahogy neked kényelmes lenne. Mert amit a Mester „ad” az neked később túl kevésnek bizonyul. A Mester a tanítást adja, a megismerést, megértés lehetőségét, az inspirálást és az erőt. De oda először fel kell nőni, hogy ezt felismerd, és javadra fordítsd!

A Mester nem a főnököd, aki uralkodik rajtad és nem is a jópajtásod, vagy a haverod, de nem is a megmentőd, vagy apád - anyád. A Mester nem lehet számodra más, mint a lelki barátod. Ez így már igazán jól hangzik, végre meg van a válasz, végre tudod, hogy nincs alá - fölérendeltség, tehát szabad vagy. Ez nagyon kellemes. De itt álljunk meg. Vigyázz, a nagy örömben félrevezeted magad! Mondtam, hogy kétféle kapcsolatot ismersz, alá- és fölérendelést.

Egód erre a jó hírre, miszerint a Mestered a barátod máris biztonságban érzi magát, s máris szabadon szárnyalsz - elméd úgy értelmezi, ha a Mester a barátod, akkor nem az uralkodód; ha nem az uralkodód, akkor nincs más, mint hogy te vagy az uralkodó kettőtök közül. Ez a Te egód automatikus védelmi rendszere.

Tehát a két lehetőségből - az alá- és fölérendelésből - létrejön a számodra kellemes változat, Te vagy fölül, tehát SZABAD VAGY. Ez az egód csapdája. A szabadság nem ez. A szabadság egyes egyedül önmagadhoz kell, hogy viszonyuljon. A szabadság nem a környezetben valósul meg, hanem csakis benned.

S ekkor jön a második lépés, a fejlődésben.

A kérés olyan szintjére jutsz (kevesen érik el), ahol elkezded keresni a szabadságot.

Rájössz, hogy nem kell másokhoz viszonyulnod, csak önmagadhoz.

Gyakran mondtad már: "Én ilyen vagyok". Ez túl kevés. Ahhoz, hogy önmagadhoz viszonyulni tudjál, fel kell ismerned önmagad. Megpróbálsz követni a nagyokat. Ráébredsz, hogy szükséged van egy tiszta tükörrre, amelyben meglátod önmagad'.

Először is kiválasztod a megfelelő mester. Megnézed, elég jó lesz e neked.

Valóban a legjobbat találtad-e meg. (Ennyit ugye azért mégis csak megérdemelsz).

Ezzel máris eltértél a keresett tárgytól. Máris más köti le a figyelmed, nem önmagad keresése.

Ezt az egó nagyon szereti, és jól érti - figyelem elterelését önmagáról.

S ezt legkönnyebb úgy, ha másra figyelsz. Legyen most egód tárgya a mester.

Ha a mester elég érdekeseket mond, s viselkedésében megfelel elvárásaidnak, maradsz egy kicsit. Feljegyzel néhány infót, elolvasol néhány könyvet, beszélgetsz a Mesterrel. Látszólag elfogadod a tanítód és úgy teszel, mint egy tanítvány. A Mester ezután lassan bevezet a meditációba, és beavatást is nyersz. Ekkor csodálatos megtapasztalásokban lesz részed. Új és nagyszerű ez számodra és nem is nehéz. Olyan sokat kaptál ahhoz képest, amit magaddal hoztál, hogy sokan ezen a ponton azt hiszik, mindent tudok már. Olyan nagy a változás a találkozás óta, hogy a nyitottságod itt lezárul, újra átveszi az egó a hatalmat.

Sokan így gondolják: *Már mindent tudok, én is tudom azt, amit a Tanítóm, én is olyan bölcs és tiszta vagyok, tehát tovább állhatok.*

Ez a spirituális dölyf. Ilyenkor kezded meglátni a lényegtelent, hogy a mester is csak egy ember. Elkezded elemezni életvezetését, szokásait és tanításait is. Úgy gondolod, elég hogyha elolvasod a könyvekből az infókat, s még többet is tudsz majd.

A tükröt inkább kidobod, ennyit megér a SZABADSÁGOD.

Vannak, akik kitartóbbak, van még keresni valójuk. Tovább figyelik magukat, s megértik, a FELELŐSSÉG felvállalása a kulcs. Ez a harmadik lépés. Újabb nehézségeket teremt. Aki jól kiállja a próbát, elfogadja végre a valóságot, miszerint a csoda nem kívül, hanem belül található. Kezdődhet a hosszadalmas és nehéz, de izgalmas kaland, az aranyásás. A nagy kaland, az élet kalandja kitérül a kereső számára. Igazi keresővé válik.

Nem harcol már a VÉLT SZABADSÁGÉRT, mert tudja, hogy a szabadságot megtalálja önmagában.

S elérkezik a kereső a negyedik lépéshez. A szabadság megtalálásának folyamata azzal kezdődik, hogy engedi vezetni magát. Engedi, hogy vezesse a tanítás. A tanítás képviselője a tanító, a lelki jóbarát. Teljes odaadás és bizalom szükséges. Rájössz, hogy az álarcaid nem biztosítanak sem szabadságot, csak egód tévképzeteit táplálják.

Ha hamis tükröt mutatsz mestered, a tükör is hamis képet mutat, jelen önmagadat. Ha nem tetszik az, amit a tükörben látsz, ne törd össze a tükröt! Ha elfutsz a tanítódtól, összetörted az tükröt, melyben megláthatod magad. Ha elég bátor, erős és őszinte tudsz lenni, a tanítás megnyílik előtted. Megérted tanítódat, s azt látod meg

benne, ami a valóság. Ferdítések, ítélkezések nélkül. Ekkor következik be, hogy valósággal szerelmes leszel tanítódba. Ez is az ego illúziója.

Szeretnéd kisajátítani, megtartani, mint egy becses kincset. Mert valahol, mélyen megérezed. Ő általa tapasztalod meg először, - csak egy pillanatra talán - önmagad valóságát. Ekkor még mindig nagy út áll előtted. Mestered, tanítód csak figyel, és együtt megy veled az úton. Azt hiszed, Ő is túláradóan boldog most veled, mint te. Azt hiszed senki és semmi más nem létezik, mint Te és a Mester, de a Mester ezt csak kis ideig engedi neked, s hamarosan újra munkára serkent. Nem engedi, hogy elkápráztasd magad önön fényesség látványától. Mert Ő tudja, ez csak az első ugródeszka számodra, önmagad felé.

Mikor tanítód ébresztő szava megszólal, jön az ötödik lépés, a kiábrándulás. Jönnek megint a szürke hétköznapi problémák, melyeket továbbra is neked kell megoldani. Először mélységesen csalódsz a Mesteredben. Ha azt is "túléled", és kitartasz, figyelmedet végre saját feladataidra kezded fordítani. Rájössz, hogy felelős vagy gondolataidért, cselekedeteidért.

Hiszen egy kisgyermek sem lehet szabad, ha még azt sem tudja, hogy az úttesten való áthaladás előtt körül kell nézni. Ilyenkor megfogjuk a kezét és átvezetjük. Mert még tudatlan és tudatlanságából fakadóan sokat ártana magának. Segítünk neki a magtapasztaláshoz vezető megismerésben. De Ő a tapasztaló. Nem az, aki átvezeti az úton. S mikor eljön az idő, egyedül kell átmennie. Bármennyire könnyebb volt a szülőre bízni a döntést, mikor indulhat el, mikor nincs veszély. Most már egyedül hoz döntést, s lehet az élete a tét. Ha jól megtanulta a leckét, minden rendben lesz, áthalad az úttesten, és megy tovább. Az első önálló lépés nagy izgalom ugyan, de a siker öröme is megérkezik.

Amikor jól megtanulod a leckét, nem kell már harcolnod a szabadságért, nem kell kitépned a kezéd Mestered kezéből. Hiszen ő inspirált, hogy tedd már meg. Tanított, hogyan tedd. Ő mondta EL NEKED, HOGY CSAK BÁTRAN, Te is tudod. Szeretett, amikor rossz voltál. Amikor féltél, s amikor toporzékoltál.

S most emeld fel a fejed és menj..., menj..., menj az utadon, szívedben a lelki barátoddal, az örök fényvel, s a tudással, melyet benned Ő ébresztett fel. Menj és taníts!

***Add tovább!
Légy hálás mindenért!***

Hegedűs Csaba- Attila
Spirituális tanító